

Arrest

**nr. 97 978 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient een eerste asielaanvraag in op 20 april 2011.

1.2. Op 16 augustus 2011 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. X van 22 november 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de in punt 1.2. vermelde beslissing.

1.4. Op 13 januari 2012 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij arrest nr. X van 23 april 2012 weigert ook de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoekende partij dient een tweede asielaanvraag in op 31 oktober 2012.

1.7. Op 9 november 2012 besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H.S.

geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.10.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 20.04.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 13.01.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 11.02.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 26.04.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 31.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat ze haar man en dienst familie vreest en ze onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan; betrokkene hieromtrent verschillende internetartikels aanbrengt over geweld tegen vrouwen; betrokkene vreest dat haar hetzelfde lot zal te wachten staan, indien ze naar Afghanistan zou terugkeren; in bovengenoemde artikels echter nergens melding wordt gemaakt van betrokkene persoonlijk en betrokkene dan ook niet kan aantonen dat zij persoonlijk slachtoffer zou worden van dergelijk geweld; betrokkene verder ook een verklaring van de leden van de dorpsraad naar voren brengt, die haar problemen bevestigen, alsook een kopie van hun taskara en hun vingerafdrukken; betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppe waarin ze deze documenten zou ontvangen hebben; dergelijk document echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan het beweerde verblijf van betrokkene in Afghanistan; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene aldaar zou gekend hebben; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene tenslotte ook verwijst naar de psychische problemen waarmee zij te kampen heeft; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing getuigt van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout en werpt ze de schending op van de artikelen 51/8, 51/10, tweede lid, 57/6, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

Suivant l'article 51/8 précité : «Le Ministre ou son délégué peut décider de ne pas prendre la demande d'asile en considération lorsque l'étranger a déjà introduit auparavant la même demande d'asile auprès d'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1er, et qu'il ne fournit pas de nouveaux éléments qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève, tel que définie à l'article 48/3 ou de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves tels que définis à l'article 48/4. Les nouveaux éléments doivent avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle l'étranger aurait pu les fournir ... ».

Cette disposition octroie au Ministre un pouvoir d'appréciation qui se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments déposés : il doit vérifier si les éléments déposés ont trait à des faits ou événements qui se sont déroulés après la dernière phase de la procédure ou si ces éléments constituent une preuve nouvelle d'une situation ancienne. Il doit également examiner si ces éléments ne pouvaient pas être déposés à l'occasion de la précédente demande d'asile (Conseil d'état, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000, n° 67.455 du 9 juillet 1997 et n°. 101.288 du 29 novembre 2001; n° 94.374 du 28 mars 2001 ; n° 94.499 du 3 avril 2001; n° 104.572 du 12 mars 2002).

La partie adverse procède exactement comme le prohibe la Cour d'Arbitrage dans son arrêt n° 83/94 précité : elle ne conteste pas la qualité d'éléments nouveaux que sont les articles d'internet sur la violence envers les femmes, la déclaration des membres du conseil du village, la copie de sa taskara et de ses empreintes digitales et l'enveloppe contenant ces documents déposés par la requérante et juge directement que ces documents ne sont pas de nature à démontrer une crainte fondée de persécution. Or, une telle appréciation ne relève pas de sa compétence, mais de celle du CGRA (article 57/6.1° de la loi du 15.12.1980).

En appréciant les nouveaux éléments au regard des critères de la Convention de Genève, la partie adverse a pris ces éléments en considération et ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 mais devait transférer le dossier au CGRA en application de l'article 51/10 alinéa 2 (Conseil d'Etat, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000 : GGE, arrêt n° 54942 du 27 janvier 2011, Apaloo).

En l'espèce, la décision rejette les éléments fournis pour les motifs suivants :

- Les articles d'internet sur la violence envers les femmes ne mentionne pas la requérante. De plus, la requérante ne prouve pas qu'elle est victime de telle violence.

L'enveloppe contenant ces documents a une force probante limitée

En affirmant que « dergelijk document echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is. Noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen », la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau de l'élément produit par la requérante à l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié sa portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassa la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. En effet, le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité d'un document produit à l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède dès lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits, et participe de l'examen au fond de ceux-ci (C.C.E., arrêts n049.708 du 19 octobre 2010, confirmé par e.E., arrêt n0215.579 du 5 octobre 2011, n082.032 du 31 mai 2012, n° 89.126 du 4 octobre 2012 et n° 90.143 du 23 octobre 2012).

Votre Conseil a déjà jugé que "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput ... (RVV, 1er avril 2011 n° 59.178)."

« En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes » (CCE n° 34 422 du 20 novembre 2009).

Enfin, « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et [...] d'asile en la matière (CCE n° 34924 du 27 novembre 2009) .»

Partant, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision, a violé les dispositions visées au moyen, a excédé ses pouvoirs et commis une erreur manifeste."

2.2. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 57/6, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien een oordeel of een asielzoeker in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus de bevoegdheid betreft van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bestreden beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris die zich hierover niet uitspreekt. Verzoekende partij kan evenmin dienstig de schending opwerpen van artikel 51/10, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met de overdracht door de gemachtigde van de staatssecretaris aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van administratieve documenten die opgesteld worden bij de intake van een asielzoeker, namelijk het opstellen van een verklaring van de asielzoeker met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg en van een vragenlijst waarin de vreemdeling uitgenodigd wordt om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. De schending van de voormelde opgeworpen bepalingen mist feitelijke grondslag.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de in punt 1.4. bedoelde beslissing op een uitgebreide wijze tot de conclusie kwam dat aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht. Hij oordeelde hierbij dat de gegevens van de door verzoekster overgelegde taskara geen sluitend bewijs zijn voor verzoeksters bewering tot aan haar vertrek uit Afghanistan in de provincie Wardak, district Hiss-I-Awali Behsoud te hebben verbleven. Verder oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Tot slot dient er te worden vastgesteld dat er niet kan worden nagegaan dat u werkelijk gescheiden bent van uw echtgenoot en bijgevolg nood heeft aan internationale bescherming. Immers, u maakte het onderzoek zelf onmogelijk door het afleggen van bedrieglijke verklaringen inzake uw verblijf in de laatste vier à vijf jaren in Afghanistan, alsook over de oorzaak van de door u beweerde echtscheiding met uw man. De afwezigheid van deze twee belangrijke elementen in uw asielrelaas, nochtans doorslaggevend om uw maatschappelijke situatie in Afghanistan te kunnen beoordelen, wijzen er dan ook niet op dat uw asielrelaas en uw bewering een ‘alleenstaande vrouw’ te zijn op de waarheid berusten.* De Raad schaaft zich in het in punt 1.5. bedoelde arrest achter deze motieven, waarbij hij onder meer uitdrukkelijk stelt *“Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij gescheiden is en/of een alleenstaande vrouw”.*

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag de volgende documenten had neergelegd

- een verklaring van leden van de dorpsraad, kopies van de vingerafdrukken en taskaras van deze personen; hierin wordt gesteld dat verzoekster mishandeld werd door haar man, dat ze na een tijdje van hem gescheiden is, dat ze een tijdje in Kabul verbleven heeft tot ze naar het dorp Hessarn in het district Hiss Awal Behsoud vluchtte en uiteindelijk uit Afghanistan wegvluchtte;
- de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd;
- internetartikels over het geweld tegen vrouwen in Afghanistan.

2.8. In de bestreden beslissing wordt een beoordeling gemaakt van voornoemde elementen, er wordt verwezen naar de beoordeling van de eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties, gevolgd door de stelling *“noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, (zijn) van die aard (...) dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen”*, vervolgens worden aangevoerde psychologische problemen beoordeeld, waarna op algemene wijze geconcludeerd wordt dat verzoekster *“bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”* Met het uitlichten van één zin uit de bestreden beslissing toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door haar aangevoerde elementen zou hebben afgewogen in het licht van de criteria van de Conventie van Genève. Verzoekster voert voornamelijk een theoretisch betoog over de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doorspekt met verwijzingen naar rechtspraak, maar hiermee en met het uitlichten van een algemene zin in de bestreden beslissing zonder in te gaan op de concrete gedane beoordeling van elk element, kan verzoekster de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekster kan gelet op de eindconclusie van de bestreden beslissing niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij *“ne conteste pas la qualité d'éléments nouveaux que sont les articles d'internet sur la violence envers les femmes, la déclaration des membres du conseil du village, la copie de sa taskara et de ses empreintes digitales et l'enveloppe contenant ces documents déposés par la requérante.”*

2.9. Voor zover verzoekster van oordeel is dat de verwerende partij met haar beoordeling dat de verklaring van de leden van de dorpsraad een gesolliciteerd karakter heeft, haar bevoegdheid toege-

kend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overschrijdt, wijst de Raad erop dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. In casu kan de Raad het noch kennelijk onredelijk achten noch strijdig met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de staatssecretaris een stuk, dat blijkens het administratief dossier dateert van 4 juli 2011, en dat niet meer bevat dan verklaringen van leden van een dorpsraad die op aanvraag eender wat kunnen verklaren, en dat niet ondersteund wordt door enig ander objectief element, niet weerhoudt als een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA